

Arrest

nr. 66167 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011 en van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, haalde ter staving van uw asielaanvraag aan dat u in uw land van herkomst werd vervolgd na de verdwijning van uw echtgenoot M. R. {...}. Op 27/01/2007 huwde u op traditionele wijze M. {...}. Sindsdien woonde u met uw man en diens ouders samen in het dorp Oktjabrskoje, gelegen in het district van Grozny. Vijfeneenhalve maand na uw huwelijk verdween uw echtgenoot. In de avond van 13/07/2007 vertrok uw man van thuis uit samen met drie familieleden naar de moskee voor het gebed. Hij keerde niet meer terug. Diezelfde nacht vielen gemaskerde mannen het huis van uw schoonouders binnen. Ze vroegen naar uw man en haalden alles ondersteboven. De volgende dag, op 14/07/2007, werd u bij uw schoonouders opgepakt en naar de ROVD van het district Grozny gebracht. U werd er ondervraagd over uw man. Na verloop van twee uur werd u vrijgelaten. U vernam niets meer over het lot van uw echtgenoot. Op 20/10/2007 beviel u van een dochter. Na de bevalling besloot u in de stad Grozny bij uw moeder A. M. {...} (O.V.xxxxxxx) te gaan wonen. U zou er geregeld worden opgezocht door medewerkers van verschillende instanties. Zo kwam voor het eerst

eind december 2007 een zekere Islam, werkzaam bij de researchedienst van het district Shatoj, naar uw ouderlijk huis. Hij beweerde dat u naar Grozny was verhuisd om uw man te kunnen ontmoeten en dat u informatie had over hem. U ontkende dit. Begin maart 2008 kwam Islam opnieuw. Hij wilde u met geweld meenemen naar zijn dienst maar de tussenkomst van burens verhinderde dat. Korte tijd hierna werd Islam vermoord bij een afrekening. Op 14/03/2008 ontving u een oproepingsbrief van de FSB waarin stond dat u er zich de volgende dag moest melden. U ging hier niet op in. U werd vervolgens op 18/03/2008 thuis opgepakt en meegenomen naar de FSB, waar u drie dagen werd vastgehouden. U werd er gevraagd uw man op te sporen, met hem in contact te treden en met hem een afspraak te maken. U diende de FSB van een toekomstige ontmoeting op de hoogte te brengen.

Ondertussen kreeg u nog verscheidene bezoeken van verschillende overheidsdiensten om u onder druk te zetten met hen samen te werken. Ook op uw werk – u was vroedvrouw in de centrale kraamkliniek van Grozny – verschenen er medewerkers van deze diensten. Op 20/11/2008 kreeg u voor het laatst bezoek. Een zekere politieagent Kazbek en diens medewerker van de anti-terreurcel van het district Grozny Ljoma zochten u thuis op. Zij toonden u een namenlijst waarop uw naam alsook die van uw man figureerde. De agenten zeiden dat deze lijst van Khankala kwam en dat uw man zijn kind vroeg of laat zou komen bezoeken.

Vier dagen later, op 24/11/2008, verscheen een onbekende vrouw op uw werk en overhandigde u een briefje van uw man. In het briefje stond geschreven dat u de volgende dag om 18.00u naar een welbepaalde plaats moest komen waar u uw man zou ontmoeten. De volgende dag begaf u zich met een taxi naar de afgesproken plaats. Toen u deze plaats naderde werd de taxi plots tegengehouden en werden uw documenten gecontroleerd. U werd opgepakt en weggebracht. In de verte zag u een wagen die was beschoten en twee lijken die op straat lagen. Achteraf vernam u dat één van hen uw man was.

U werd gedurende vijf à zes dagen opgesloten in Grozny bij een onbekende overheidsinstantie. Op 01/12/2008 werd u vrijgekocht door uw schoonfamilie. Ook het lijk van uw man werd die dag vrijgegeven. Na uw vrijlating werd u door verre familie van uw man naar Machatsjkala gebracht, waar u anderhalve maand bij familie van uw man verbleef. Op 16/01/2009 reisde u via Oekraïne door naar België, waar u op 20/01/2009 asiel vroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, de verzekeringspolissen op uw naam en op naam van uw dochter, het gezondheidsboekje van uw dochter, uw diploma, een certificaat en twee getuigschriften aangaande uw scholing, foto's waarop uw man staat afgebeeld en de convocatie waarin u op 15/03/2008 wordt opgeroepen. Later bracht u ook nog twee handgeschreven verklaringen van uw schoonouders, een kopie van de overlijdensakte van uw man, een kopie van het medisch attest tot vaststelling van diens overlijden, een internetartikel over de dood van uw echtgenoot en kopiën van het paspoort van uw man, van dat van uw schoonvader en dat van uw schoonmoeder aan.

U verklaarde tot slot dat uw moeder problemen kende omwille van u en na uw vertrek bij haar broers ging wonen.

Op 31/07/2009 werd u door het Commissariaat-generaal erkend als Vluchteling. Enkele maanden later, op 19/11/2009, vroeg uw moeder asiel aan in België. Zij haalde hierbij aan dat zij in Tsjetsjenië problemen had ondervonden voortvloeiend uit uw vervolging.

B. Motivering

Op basis van de verklaringen van uw moeder A. M. {...} (O.V.xxxxxxx), opgetekend tijdens haar asielpcedure, werden nieuwe vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging, waarvan u kennis gaf en op basis waarvan u als Vluchteling werd erkend, ondermijnen. Deze verklaringen werden door het Commissariaat-generaal opgetekend tijdens het gehoor van uw moeder op 12/04/2010. Gezien deze verklaringen werd besloten de geldigheid van de Vluchtelingenstatus die u werd toegekend te heroverwegen. U werd daarom, samen met uw moeder, voor nadere verklaringen uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 31/05/2010.

Er werd vastgesteld dat deze nadere verklaringen, door u en uw moeder afgelegd, ernstige tegenstrijdigheden bevatten betreffende uw asielrelaas. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

Een eerste tegenstrijdigheid betreft het tijdstip van de begrafenis van uw echtgenoot. U verklaarde dat zijn lijk op 01/12/2008 werd vrijgegeven en dat hij waarschijnlijk diezelfde dag door uw schoonfamilie werd begraven. U zelf was niet bij de begrafenis aanwezig aangezien u op de vlucht was. U verklaarde dat uw schoonvader uw man begroef en daarna uw afreis regelde (CGVS 18/06/2009 p.19; CGVS 31/05/2010 p.9). Wat dit betreft schetste uw moeder een ander beeld. Zij beweerde dat uw echtgenoot pas later werd begraven, te weten twee à drie dagen na jullie afscheid op 01/12/2008 (CGVS 31/05/2010 p.8;10). U werd met dit verschil in tijd geconfronteerd en beweerde enkel dat uw moeder en u geen afscheid namen en dat u enkel van uw schoonvader afscheid nam. Deze verklaring genereert een nieuwe tegenstrijdigheid en verheldert de vorige niet. Er wordt daarbij geoordeeld dat zowel u al uw moeder op de hoogte dienen te zijn van het juiste tijdstip van de begrafenis. Wat uw moeder betreft verklaarde zij dat zij het nieuws van de begrafenis van uw schoonvader vernam, hetgeen aangeeft dat zij op de hoogte was (CGVS 31/05/2010 p.8). Van uzelf wordt verwacht, in uw hoedanigheid van echtgenote en gegeven uw contact met uw schoonfamilie (voor uw vertrek) en met uw moeder (in België), dat u deze informatie bezit.

Daarnaast werden er tevens tegenstrijdigheden vastgesteld over uw vervolging. Hierbij moet in herinnering worden gebracht dat de meeste vervolgingsfeiten plaatsvonden in de periode dat u bij uw

moeder verbleef, zijnde van 20/10/2007 tot aan uw arrestatie op 25/11/2008. Zo verklaarde u dat u in deze periode slechts éénmaal werd geconvoceerd, met name op 14/03/2008 om de volgende dag te verschijnen (hetgeen u niet deed). Deze convocatie werd eerder door u voorgelegd. U beweerde dat u de convocatie verborgen hield en aan niemand toonde. U kon weliswaar niet aangeven of uw moeder wist dat u de convocatie ontvangen had. U verklaarde dat u zich dat niet meer herinnerde (CGVS 31/05/2010 p.7-8). Nu, uw moeder verklaarde dat u in deze periode dat u bij haar verbleef een paar keer werd geconvoceerd en dat niet u inging op deze convocaties (CGVS 31/05/2010 p.10). U werd hiermee geconfronteerd en bleef bij uw verklaring dat er slechts één convocatie was verschenen.

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

Verder verklaarde uw moeder, op de vraag welke problemen u ondervonden had, dat jullie meermaals het bezoek kregen van de dienst OBOB. Deze dienst zou onder andere zijn langsgekomen toen uw dochter 4 maanden oud was. Uw moeder kon niet verklaren waar het letterwoord OBOB voor stond, zij gaf louter aan dat de bezoekers zich voorstelden als OBOB (CGVS 31/05/2010 p.8). Nu, uit uw relaas blijkt nergens dat u door deze dienst werd bezocht. U noemde naast de FSB, Islam van de rechedienst van het district Shatoj, Kazbek van Groznenski ROVD, Ljoma van de terreurbestrijding van het district Grozny en Abdul van Leninski ROVD (CGVS 31/05/2010 p.8; CGVS 18/06/2009 p.16; vragenlijst CGVS p.3). U werd aldus gevraagd of de benaming OBOB u iets zei. U verklaarde dat u ervan gehoord had, maar dat u van niets wist. U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder en ontkende dat u door OBOB werd bezocht. U beweerde hierbij dat uw moeder ook werd bezocht vanwege uw zus. Deze laatste verklaring kan de tegenstrijdigheid echter niet verhelderen aangezien uw moeder expliciet bevraagd werd naar uw problemen.

Tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal werd reeds vastgesteld dat uw moeder andere verklaringen aflegde over uw arrestatie in het ouderlijke huis (zijnde uw tweede arrestatie). Daar waar u deze arrestatie dateerde op 18/03/2008 situeerde uw moeder deze eind november 2008. Met andere woorden op het ogenblik dat u werd gearresteerd aan de ontmoetingsplaats van uw man (zijnde uw derde arrestatie). Uw moeder beweerde daarbij dat u slechts één dag werd vastgehouden (CGVS 12/04/2010 p.19). Uzelf beweerde dat u bij de arrestatie op 18/03/2008 drie dagen werd vastgehouden, en bij uw arrestatie op 25/11/2008 vijf à zes dagen (CGVS 18/06/2009 p.17-18). Er werd hieromtrent vastgesteld dat uw moeder, in tegenspraak met haar eerste gehoor en in lijn met uw verklaringen, tijdens haar tweede gehoor de arrestatie vroeger situeerde en aangaf dat u toen drie dagen werd vastgehouden (CGVS 31/05/2010 p.9). Daarnaast had uw moeder tijdens haar eerste gehoor verklaard dat jullie voor deze arrestatie eind november 2008 nooit het bezoek hadden gekregen van militairen (CGVS 12/04/2010 p.19). Ook dit is in tegenstrijd met de vele bezoeken die door u werden gemeld (zie hoger). Wat dit element betreft werd eveneens vastgesteld dat uw moeder tijdens haar tweede gehoor, in tegenspraak met haar eerste gehoor en conform uw verklaringen, verklaarde dat er vaak militairen waren langsgekomen (CGVS 31/05/2010 p.9). Uw moeder werd op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen. Zij beweerde dat zij destijds hetzelfde had verteld maar dat de tolk het misschien verkeerd vertaald had (CGVS 12/04/2010 p.10). Deze bewering kan niet weerhouden worden. Uit het desbetreffende gehoorverslag van uw moeder blijkt dat de bewuste vraag tot twee maal toe werd gesteld, en dat uw moeder hierop duidelijk had geantwoord dat er voor de arrestatie van november 2008 geen bezoeken van militairen waren geweest.

Naast de vaststelling van tegenstrijdigheden wordt opgemerkt dat uw moeder tijdens haar tweede gehoor een onaannemelijk gebrek aan informatie vertoonde over bepaalde aspecten van uw relatie met R. M. {...}. Zo wist zij niet hoe/waar u en M. {...} elkaar hadden leren kennen, waar u en M. {...} na uw huwelijk samenwoonden en hoe uw schoonouders heten (CGVS 31/05/2010). De bewering van uw moeder dat de relatie slechts vijftien maanden duurde en er niet veel contacten waren tussen haar en uw schoonfamilie is niet toereikend om dit gebrek aan informatie te duiden. Uit haar relaas blijkt immers dat jullie beiden nadien lange tijd samenwoonden en dat zij na uw vertrek nog contact had met uw schoonvader (zie hoger). Daarenboven vormt deze relatie de oorzaak van jullie beider vervolging.

Ook dit gebrek aan elementaire kennis ondermijnt de geloofwaardigheid. Zowel u als uw moeder verklaarde reeds bij aanvang van jullie tweede gehoor dat uw moeder niet in staat is de feiten juist weer te geven. Als elementen werden haar beperkte kennis van het Russisch, de hoge leeftijd van uw moeder (61 jaar op datum gehoor), haar bewogen leven (de oorlogen, de dood van haar man tijdens een bombardement in 1999 en de huidige vervolging van haar dochters), de bewering dat de feiten u betroffen (en uw moeder niet kan weergeven wat u meemaakte en u daarbij zaken verzweeg), en haar huidige psychologische toestand, genoemd (CGVS L. {...} 31/05/2010 p.2,11; CGVS M. {...} 31/05/2010 p.2-3).

Wat dat laatste betreft legde uw moeder twee medische attesten voor dd.26/05/2010 en 29/07/2010 om haar psychologische problemen te duiden. Beide attesten zijn gebaseerd op de vaststelling van een Post Traumatisch Stress Syndroom (PTSD). Aangaande deze ingeroepen psychologische problemen van uw moeder en de voorgelegde medische attesten werd, op verzoek van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een psychologisch evaluatieonderzoek uitgevoerd. Uit dit onderzoek, uitgevoerd door een adviseur-expert, blijkt dat de diagnose van PTSD verworpen dient te worden en dat de aangehaalde problemen zich eerder situeren in een veralgemeende stresstoestand. Er wordt daarbij gesteld dat over uw moeder strikt normale intellectuele capaciteiten beschikt en dat hiaten, onvolledigheden en tegenstrijdigheden die zouden worden vastgesteld tijdens het gehoor in principe om mineure gegevens moeten handelen. De bovenstaande vaststellingen omtrent de tegenstrijdigheden en

onaannemelijkheden die werden geconstateerd met betrekking tot jullie verklaringen over de vervolgingfeiten, betreffen echter geenszins mineure gegevens maar raken daarentegen de kern van jullie relaas. Aldus kunnen zij niet worden verklaard vanuit de diagnose, gesteld door de adviseur-expert.

Wat betreft de overig aangehaalde motivering waarom uw moeder niet in staat is de feiten juist weer te geven dient het volgende te worden opgemerkt. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken mag evenwel van een persoon van 61 jaar met een bewogen leven worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken. De beweerde beperkte kennis van het Russisch blijkt niet uit de gehoren die uw moeder aflegde bij de Belgische asielinstanties en kan de ernstige tegenstrijdigheden niet verklaren. Uit de gehoorverslagen blijkt genoegzaam dat uw moeder de gestelde vragen begrepen heeft en concrete antwoorden verstrekke. De bewering dat de feiten u betroffen (en uw moeder niet kan weergeven wat u meemaakte en u daarbij zaken verzwegen) is evenmin afdoende om de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden te verklaren.

Aangezien de vervolging van uw moeder zou voortkomen uit die van u en jullie samen onder één dak leefden mag er verwacht worden dat uw moeder voldoende ingelicht is over uw problemen.

Buiten de genoemde tegenstrijdigheden in vergelijking met de verklaringen van uw moeder werden er ook contradicties vastgesteld binnen uw eigen verklaringen. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat u tijdens uw verblijf bij uw moeder werd opgebeld door een zekere Islam, hoofd van de rechedienst van het district Shatoj. U verklaarde dat hij met het smoesje belde dat hij uw gsm-nummer in zijn geheugen had. Hij zei u dat hij u wilde leren kennen. U hield de boot af en verklaarde dat u gehuwd was.

U verklaarde dat Islam u ook hierna 's avonds laat of 's nachts lastig viel met zijn telefoontjes. Hierop antwoordde u dat u getrouwd was en hij niet meer moest bellen. Achteraf bleek dat Islam hoofd van de rechedienst van het district Shatoj was. Rond 20/12/2007 kwam hij naar u toe, op zoek naar uw man en stelde zich in deze hoedanigheid voor (CGVS 18/03/2009 p.7-8). In tegenstelling tot deze anekdote beweerde u heden, tijdens uw gehoor op 31/02/2010, expliciet dat u geen telefonisch contact heeft gehad met één van uw vervolgers, waaronder Islam (CGVS 31/05/2010 p.8). Op de vraag of u voorafgaand aan het bezoek op 20/12/2007 Islam al had ontmoet of iets over hem had vernomen beweerde u van niet. U beweerde dat het eerste contact het bezoek op 20/12/2007 was (CGVS 31/05/2010 p.7). U werd er aldus op gewezen dat u eerder had aangegeven dat er telefonisch contact was geweest met één van uw vervolgers. U verklaarde hierop dat u zich dat niet meer herinnerde (CGVS 31/05/2010 p.8). Aangezien er van uit kan worden gegaan dat ernstige feiten, zoals uw vervolgingsfeiten, in het geheugen gegrift staan, overtuigt deze bewering niet.

Een tweede tegenstrijdigheid handelt over uw arrestatie op 25/11/2008 nabij de plaats waar u uw man zou ontmoeten. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u hierover dat de nicht van uw man, die toevallig in een minibus passeerde, getuige was van uw arrestatie en bij de familie alarm sloeg (CGVS 18/06/2009 p.18). Nu, wat dit betreft schetste u bij uw tweede gehoor een ander beeld. U beweerde dat het waarschijnlijk familieleden van uw man waren geweest die u hadden gezien en die de familie hadden verwittigd. U kon niet juist zeggen wie u had gezien en kon zelfs niet met zekerheid aangeve dat het om familie van uw man ging (CGVS 31/05/2010 p.10). U werd aldus op uw eerdere verklaringen over de nicht gewezen. U reageerde hierop met eenzelfde gebrek aan zekerheid. U beweerde dat het waarschijnlijk iemand van uw schoonfamilie, misschien een nicht, was geweest die u had gezien. Met deze verklaring wordt de opgemerkte tegenstrijdigheid tussen zekerheid (omtrent de identiteit van de getuige) en vage vermoedens herbevestigd. Deze tegenstrijdigheid is gewichtig aangezien zij slaat op een kernelement van uw vervolging. Naast deze tegenstrijdigheden tussen uw beide gehoren werd vastgesteld dat u in het tweede gehoor belangrijke informatie aanbracht die u in het eerste onvermeld liet. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het eerst dat uw man op 13/07/2007 door drie familieleden werd vergezeld op zijn weg naar de moskee. Dit maakt van hen de laatste personen die uw man voor zijn verdwijning hebben gezien. De vaststelling dat u deze informatie niet aanbracht tijdens uw voorgaande gehoor is verwonderlijk aangezien zij van essentieel belang is om de verdwijning van uw man te kunnen plaatsen.

Over deze nieuw aangebrachte informatie werd vastgesteld dat u wel de voornamen van deze drie begeleiders kon geven, maar niet hun familienaam. U kon evenmin zeggen wat er met hen gebeurd was.

Meer bepaald wist u niet of zij ook waren verdwenen of niet. Op de vraag of deze personen nog werden gezien nadat ze bij u waren vertrokken verklaarde u dat niet te weten. U beweerde louter dat u ze niet meer had gezien (CGVS 31/05/2010 p.4). Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat u niet wist of uw man de moskee effectief had bereikt. U gaf eerst aan dit niet te weten. Wat later, op de vraag of werd nagegaan of uw man in de moskee was geweest, beweerde u dat hij er wel was geweest. U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde vervolgens dat hij er waarschijnlijk was geweest (CGVS 31/05/2010 p.2-3). Nu, beide vaststellingen wijzen erop dat u zich onaannemelijk weinig geïnformeerd betoonde over de feiten rond de verdwijning van uw man.

Bovengenoemde vaststellingen zijn van die aard dat ze uw algemene geloofwaardigheid op beslissende wijze ondermijnen.

Wat de situatie in Tsjetsjenië betreft dient het volgende te worden gesteld. De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is

bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielsdossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt besloten tot het intrekken van uw Vluchtelingenstatus.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, de verzekeringspolissen op uw naam en op naam van uw dochter, het gezondheidsboekje van uw dochter, uw diploma, een certificaat en twee getuigschriften aangaande uw scholing, foto's waarop uw man zouden staan afgebeeld en een internetartikel over de dood van R. M. {...} leveren geen bewijs van uw vervolging. De twee handgeschreven verklaringen van uw schoonouders aangaande de dood van hun zoon en uw samenwoning met hem zijn subjectieve stukken en hebben geen objectieve bewijswaarde. De paspoorten van uw schoonouders en uw man, de overlijdensakte van uw man en het medisch attest tot vaststelling van diens overlijden betreffen kopies. Gekopieerde documenten zijn echter vatbaar voor vervalsing en hebben geen objectieve bewijswaarde.

U bracht tot slot een convocatiesaanbod, die volgens het document op 14/03/2008 werd uitgevaardigd door de FSB. Er wordt vastgesteld dat deze convocatiesaanbod louter vermeldt dat u werd opgeroepen om zich op 15/03/2008 aan te bieden voor verhoor. Van de reden van de oproep en de hoedanigheid waarin werd u opgeroepen (getuige, beschuldigde ...) wordt geen melding gemaakt. Aldus is niet aangetoond dat deze oproep een bewijs van vervolging betreft.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uit een antwoorddocument van CEDOCA blijkt dat er op 25/11/2008 een incident plaatsvond in Grozny waarbij twee personen omkwamen. In een aantal bronnen werd de identiteit van één van de gedode personen teruggevonden, het betrof Rasul (Rosso) Mutayev. Deze informatie levert echter geen bewijs van uw vervolging.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

En

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in een appartementsgebouw in de Leninskiwijk van Grozny. U bent weduwe; uw echtgenoot A. L. {...} kwam in 1996 om bij de beschietingen in Grozny. U heeft zes kinderen. Uit een eerder huwelijk heeft u één dochter J. P. {...} (O.V. xxxxxxx). Zij vroeg reeds in 2003 asiel aan in België en werd erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Uw vijf kinderen uit uw huwelijk met A. {...} verblijven, met uitzondering van één dochter, eveneens in het buitenland. Uw dochters A. L. {...} (O.V. xxxxxxx) en A. S. {...} (O.V. xxxxxxx) vroegen tevens asiel aan in België. Daarnaast verblijven uw tweelingzonen H. {...} en H. A. {...} reeds verscheidene jaren in Frankrijk. Hun verblijfsstatuut in Frankrijk is onbekend. Uw laatste dochter A. M. {...} verblijft, als enige, nog steeds in Tsjetsjenië.

U verklaarde dat u in Tsjetsjenië problemen ondervond vanwege uw dochters A. L. {...} en A. S. {...}. Wat deze laatste betreft werd u, na het vertrek van S. {...} naar België midden 2008, enkele malen bezocht door de politie met vragen over uw dochter en diens man. De meeste problemen ondervond u echter vanwege uw dochter A. L. {...}. Zij woonde voor haar vertrek naar België bij u in Grozny. Tijdens dit verblijf werd zij vervolgd omwille van haar verdwenen man M. R. {...}. Deze vervolging hield in dat er

meermaals vertegenwoordigers van de autoriteiten naar jullie woning kwamen om uw dochter onder druk te zetten en dat uw dochter zelfs thuis werd gearresteerd. Na het vertrek van uw dochter bleven de bezoeken duren en besloot u naar uw broer in het dorp Belgatoj te verhuizen. U keerde éénmaal per week terug naar uw adres in Grozny. U verhuurde namelijk sinds 01/09/2009 één van de drie appartementen die u op dit adres bezat. Meermaals werd u bij een dergelijke terugkeer opgezocht door de autoriteiten die u bedreigden en die u vragen stelden over uw dochter L. {...}. Op 23/10/2009, toen u zich op uw adres in Grozny bevond, vond er in de buurt een aanslag plaats. Meer bepaald was er tegen de avond nabij Sadovaja Koltso een ontploffing die het leven kostte aan drie agenten. U hoorde de ontploffing en begaf zich naar buiten. Op straat sprak u met andere personen, die eveneens naar buiten waren gekomen om te horen wat er was gebeurd. Hierna ging u terug naar binnen.

Die nacht vielen militairen uw appartement binnen. U kreeg te horen dat er in het appartement dat u verhuurde springstof was gevonden. De huurders zelf werden niet aangetroffen. Zij waren die nacht niet thuis; u heeft hen ook hierna niet meer gezien. De militairen vroegen uw paspoort. In uw paspoort stonden uw kinderen ingeschreven. Toen de militairen de naam van L. {...} zagen werd u ervan beschuldigd hulp te bieden aan uw voortvluchtige dochter. Uw paspoort werd in beslag genomen, u werd opgepakt en meegenomen naar het politiebureau. U werd er tot de avond vastgehouden. 's Avonds viel u flauw en werd u naar het ziekenhuis overgebracht. In het ziekenhuis verbleef u slechts één dag. Uw familie had ondertussen vernomen wat er was gebeurd en haalde u op 25/10/2009 op uit het ziekenhuis. U werd meteen naar Belgatoj gebracht. Diezelfde dag reisde u verder naar Osman-yurt, waar een vriend van uw broer woonde. U verbleef er tot 16/11/2009. Op 16/11/2009 werd u in een wagen gezet en begon uw reis. Na twee dagen rijden stopten jullie op een onbekende plaats waar u in een andere wagen stapte. Deze tweede wagen bracht u naar België. U arriveerde op 19/11/2009 in België en vroeg er diezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw pensioensboekje en twee Belgische medische attest dd. 26/05/2010 en 29/07/2010 voor.

B. Motivering

Uit uw relaas blijkt dat uw problemen in Tsjetsjenië in hoofdzaak voortvloeien uit de problemen van uw dochters A. L. {...} (O.V. xxxxxxx) en A. S. {...} (O.V. xxxxxxx). Voor beide personen geldt dat, in het kader van hun respectievelijke asielaanvraag, een gebrek aan geloofwaardigheid werd vastgesteld op basis van ernstige tegenstrijdigheden.

Voor uw dochter A. S. {...} werd zowel in het kader van haar eerste asielaanvraag als haar tweede asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen respectievelijk op 27/01/2010 en 18/11/2010. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

Wat uw dochter A. L. {...} betreft werden ondermeer tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar verklaringen en die van u. Het gebrek aan geloofwaardigheid leidde ertoe dat voor uw dochter A. L. {...} een beslissing van intrekking van de vluchtelingenstatus werd genomen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing:

“..”

Voor zover uw vervolging mede zou voortkomen uit het feit dat u een appartement verhuurde aan personen, die door de autoriteiten werden verdacht, wordt opgemerkt dat ook uw verklaringen over deze feiten weinig geloofwaardig zijn. Zo wordt aangaande de ontploffing nabij Sadovaja Koltso, die aan uw arrestatie zou zijn vooraf gegaan, vastgesteld dat de informatie die u hierover verstrekte niet in overeenstemming is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Dit betreft in eerste instantie de datum waarop deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u allereerst aan dat deze ontploffing plaatsvond op 23/09/2009 (vragenlijst CGVS). Bij aanvang van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal corrigeerde u deze datum en verklaarde u dat de ontploffing op 23/10/2009 gebeurd (CGVS 12/04/2010 p.2). U gaf hierbij aan dat deze fout in datum waarschijnlijk was gebeurd door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Welnu, uit bovengenoemde informatie blijkt dat de aanslag nabij Sadovaja Koltso op 21/10/2009 heeft plaatsgevonden. U verklaarde verder dat er bij de aanslag drie agenten waren omgekomen en vier voorbijgangers gewond waren geraakt (CGVS 12/04/2010 p.14). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er geen doden vielen en dat vijf personen gewond raakten (waaronder vier politieagenten en één burger).

Naast deze tegenstrijdigheden in vergelijking met de informatie van het Commissariaat-generaal werd opgemerkt dat u niet op de hoogte bleek te zijn van belangrijke aspecten van deze gebeurtenis, zoals de omstandigheden rond de ontploffing en de identiteit van de dader (CGVS 12/04/2010 p.14). Uit informatie blijkt dat een terrorist zichzelf nabij Sadovaja Koltso opblies toen hij op het punt stond door de autoriteiten te worden gevat. Zijn identiteit werd nog diezelfde dag bekend gemaakt (Zaurek Sjachimov). Kortom, uit deze vaststellingen blijkt een algemeen gebrek aan (juiste) informatie. Dit gebrek is onaannemelijk aangezien deze informatie door de media werd verspreid en aldus voor het publiek toegankelijk was. Daarbij kan ervan worden uitgegaan dat u, wiens arrestatie uit deze gebeurtenis zou zijn voortgekomen, een bijzondere belangstelling diende te betonen voor degelijke berichtgeving. Er zijn daarbij geen aanwijzingen dat het om verschillende ontploffingen/aanslagen nabij Sadovaja Koltso zou gaan. Wat dit betreft kon u zelf geen informatie geven op de vraag of er in deze periode en in deze buurt nog andere ontploffingen hadden plaatsvonden (CGVS 31/05/2010 p.11).

Op basis van de hierboven genoemde vaststellingen alsook op basis van de tegenstrijdigheden, die werden vastgesteld in verband met de vervolging van uw dochter L. {...} en die werden weergegeven in haar beslissing, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Uw pensioensboekje, het enige Russische document dat u aanbracht, bevat geen informatie over een mogelijke vervolging.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uw dochter J. P. {...} (O.V. xxxxxxxx) in 2005 erkend werd in de hoedanigheid van Vluchteling. U verklaart (CGVS 12/04/2010 p. 8) dat zij geen problemen kende in Rusland maar dat haar man er ziek was. Aangezien uw asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden en aangezien uw asielmotieven los staan van het asielverzoek van uw dochter, dient uw asielaanvraag los van deze van uw dochter te worden behandeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011 en 26 april 2011 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door mevrouw de minister van Migratie- en asielbeleid en, of haar staatssecretaris.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikel 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 1 van de Conventie van Genève alsook schending van artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen onder punt 3.17. desbetreffend wordt gesteld.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Na een theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht en andere beginselen van behoorlijk bestuur stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing inzake eerste verzoekster grotendeels identiek gemotiveerd is als de eerste, door de Raad vernietigde beslissing en derhalve geen ander verweer brengt. Er worden enkel een paar bijkomende beweerde tegenstrijdigheden aangehaald uit haar verklaringen. De verzoekende partijen merken hierbij op dat zij na het vernietigingsarrest van de Raad niet meer op het Commissariaat-generaal opgeroepen werden en dat de nieuwe aangehaalde tegenstrijdigheden derhalve reeds aanwezig waren bij het treffen van de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 2 juli 2010, waaruit aldus kan afgeleid worden dat deze als dusdanig niet weerhouden werden omdat zij kennelijk niet van aard waren om de beslissing te onderbouwen. Voorts betogen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster zich voornamelijk beperkt tot een verwijzing naar de beslissing inzake eerste verzoekster.

3.5. Bij arrest nr. 51 292 van de Raad werden de beslissingen van 2 juli 2010, waarbij de vluchtelingenstatus ten aanzien van eerste verzoekster ingetrokken werd en waarbij de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekster geweigerd werd, vernietigd daar de Raad oordeelde dat de beslissingen gebaseerd waren op vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen terwijl tweede verzoekster een psychiatrisch attest neerlegde waaruit bleek dat zij leed aan posttraumatisch stresssyndroom en dat haar korte termijngeheugen was aangetast. Evenwel beschikte de Raad niet over gegevens betreffende de ernst van deze aandoening, en *“meer in het bijzonder of een aantasting van dit cognitief geheugen dermate is dat zij zich de gegevens vanaf einde 2008 niet meer correct kan herinneren. Bij een ernstige aandoening van het cognitief geheugen is de asielzoeker immers niet in staat een coherent relaas naar voor te brengen waardoor de beslissing van verwerende partij zich niet kan steunen op tegenspraak.”*

3.5.1. Ten gevolge van voormeld vernietigingsarrest heeft het Commissariaat-generaal een psychologisch evaluatieonderzoek van tweede verzoekster laten uitvoeren door dhr. Quintyn, adviseur-expert van het Commissariaat-generaal en master in de klinische psychologie.

3.5.2. Aangaande het psychologisch evaluatieonderzoek betogen de verzoekende partijen dat het psychologisch verslag van de heer Quintyn hen niet werd meegedeeld voor het treffen van de bestreden beslissingen zodat het tegensprekelijk karakter van de procedure geschonden werd, dat door het Commissariaat-generaal op grond van dit psychologisch verslag de diagnose gesteld door twee psychiaters verworpen werd, zodat de heer Quintyn een diagnose stelde of minstens een advies opstelde dat door het Commissariaat-generaal als een diagnose wordt voorgesteld in de beslissingen, dit terwijl de heer Quintyn geen dokter in de geneeskunde is, waarbij gewezen wordt op informatie afkomstig van de website van de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de voedingsketen en Leefmilieu waaruit blijkt dat enkel dokters in de geneeskunde een diagnose mogen stellen. Bovendien menen de verzoekende partijen dat dokter Glorieux ook sprak over PTSS terwijl de beslissingen en het psychologisch verslag het enkel hebben over PTSD zodat niet kan uitgemaakt worden of de bespreking over hetzelfde gaat. De verzoekende partijen verwijzen in dat verband naar een studie waarbij zij menen dat er een verschil bestaat tussen PTSD en PTSS en besluiten dat er geen antwoord werd gegeven op de vraag die de Raad gesteld heeft in zijn arrest nr. 51 292. De verzoekende partijen verwijzen tenslotte naar passages uit het psychologisch verslag dewelke volgens hen wel degelijk wijzen op verwardheid van tweede verzoekster tijdens het interview op het Commissariaat-generaal.

3.5.3. Daargelaten de vraag of de heer Quintyn een diagnose heeft gesteld in de zin van artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen, dient vastgesteld dat de heer Quintyn tweede verzoekster op 25 januari 2011 van 9u45 tot 12u10 in aanwezigheid van een tolk onderworpen heeft aan een psychologisch evaluatieonderzoek waarbij zowel het dossier van tweede verzoekster alsook de medische verslagen die tweede verzoekster had neergelegd bestudeerd werden. In zijn advies aan het Commissariaat-generaal komt psycholoog Quintyn in essentie tot het besluit dat voor wat betreft de kracht van de cognitieve functies tweede verzoekster beschikt over strikt normale intellectuele capaciteiten, dat *“De concentratie- en aandachtstonus is mogelijks licht gedaald doch ruim functioneel in het dagelijkse leven. Voor wat de geheugencapaciteiten betreft stel ik vast dat mevrouw soms moeite heeft om snel en accuraat feiten (in casu dan data) uit het verleden naar boven te brengen. Dit fenomeen is legio bij een (al dan niet intens) stresssyndroom. Bij rustig aandringen om toch de herinnering op te roepen blijkt dit na enige tijd te slagen met een precieze informatie als gevolg. Indien tijdens het gehoor hiaten, onvolledigheden, tegenstrijdigheden zouden zijn vastgesteld dat moet het in principe gaan om mineure gegevens.”*

Het komt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om na te gaan of de psychiatrische rapporten die tweede verzoekster heeft neergelegd een voldoende verklaringsgrond kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in het asielrelaas (cfr. RvS 30 december 2005, nr. 153.219). Nu de psychiatrische rapporten geen uitsluitel boden over de ernst van de aantasting van het cognitief geheugen van tweede verzoekster, zoals ook blijkt uit het arrest van de Raad nr. 51 292, heeft de commissaris-generaal beroep gedaan op een psycholoog, adviseur-expert, die de ernst van de aantasting van het cognitief geheugen van tweede verzoekster grondig heeft onderzocht en die tot het besluit is gekomen dat het cognitief geheugen van tweede verzoekster niet in die mate is aangetast dat zij haar asielrelaas inzake kerngegevens niet op een coherente wijze zou kunnen uiteenzetten. Deze conclusie wordt geenszins tegengesproken door de reeds voorgelegde psychiatrische rapporten. Bovendien heeft tweede verzoekster, hoewel zij kennis had van de inhoud van het rapport van de heer Quintyn zoals duidelijk blijkt uit de omstandige kritiek die zij op dit rapport levert in haar verzoekschrift naar aanleiding van huidig beroep bij de Raad, nagelaten enig ander medisch of psychologisch verslag neer te leggen die de bevindingen van de heer Quintyn tegenspreken, dit terwijl zij nog steeds in behandeling blijkt te zijn bij een psychiater en er van mag uitgegaan worden dat zij op vrij eenvoudige wijze een psychiatrisch verslag kan bekomen. Tweede verzoeksters kritiek dat zij niet geconfronteerd werd met het verslag van de heer Quintyn voordat de bestreden beslissing werd genomen, is niet dienstig nu het Commissariaat-generaal een administratieve instantie is en aldus niet verplicht is een tegensprekelijk debat te organiseren omtrent de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415). Bovendien, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is tweede verzoekster voldoende op de hoogte van de inhoud van het verslag van de heer Quintyn, zodat zij bij machte bleek in kader van huidig beroep haar grieven dienaangaande kenbaar te maken.

Gelet op voorgaande bespreking is de kritiek waar tweede verzoekster stelt dat er een verschil zou bestaan tussen PTSS en PTSD niet dienstig nu dit hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de vaststelling na grondig onderzoek door de heer Quintyn dat tweede verzoekster haar cognitieve geheugen niet dermate aangetast is dat zij de kernelementen van haar asielrelaas niet coherent zou kunnen weergeven. Evenmin door bepaalde observaties van de heer Quintyn uit het verslag te citeren, toont tweede verzoekster aan dat zijn eindconclusie onterecht is.

Nu de tegenstrijdigheden die in het asielrelaas van de verzoekende partijen werden vastgesteld geen details betreffen maar integendeel kernelementen van hun asielrelaas en, zoals uit de bespreking hierna zal blijken, de verzoekende partijen er niet in slagen de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, kon de commissaris-generaal op goede gronden beslissen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het asielrelaas van de verzoekende partijen onaannemelijk maken en derhalve de vluchtelingenstatus van de eerste verzoekende partij intrekt als de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij onttrekt. Bovendien staat niets de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan in de weg om, na de vernietiging van de vorige beslissingen waardoor deze uit het rechtsverkeer verdwenen zijn, de huidige bestreden beslissingen te voorzien van andere bijkomende motieven.

3.6. Aangaande de begrafenis van de echtgenoot en schoonzoon en het afscheid tussen moeder en dochter betogen verzoeksters dat geen van hen beiden aanwezig waren toen het lijk van de man teruggegeven werd aan de vader van de overledene en dat deze enige betaling weigerde om het lijk te

recupereren maar dat hij wel 200 000 roebels smeergeld aanbood om L. {...} vrij te krijgen. Geen van beiden hebben de schoonvader de rechtstreekse vraag gesteld van het precieze ogenblik van de dag waarop de overledene begraven werd, zij hebben bovendien verondersteld dat de overledene begraven werd van zodra het lijk teruggegeven werd. Gewoonlijk gaat een begrafenis door in de morgen, voor de middaguren. Na telefonisch onderhoud met de schoonvader verklaarde deze dat de overledene wegens omstandigheden tegen de nacht begraven werd de dag dat het lijk hem teruggegeven werd, hetzij op 1 december. De schoonvader heeft dit ook schriftelijk bevestigd. Tevens wordt bij het verzoekschrift een foto gevoegd van de overleden echtgenoot genomen de dag van de teruggave van het lijk en overgemaakt door de schoonvader. De schoonvader bevestigt dat de foto's wel degelijk foto's zijn van zijn zoon. L. {...} zag haar overleden echtgenoot niet nu zij reeds was vertrokken. Het precieze ogenblik waarop de begrafenis plaatsvond was voor verzoeksters van ondergeschikte orde, hetgeen hen trof was het overlijden en het feit dat het lijk vrijgegeven was en dat het kon begraven worden. Tenslotte is er geen daadwerkelijk afscheid gebeurd tussen verzoeksters nu de schoonvader ervoor zorgde dat L. {...} onmiddellijk kon vluchten en dat het kind veilig zou zijn. Het kind was reeds met haar grootmoeder in Dagestan toen L. {...} daar aankwam. Haar moeder vertrok toen L. {...} haar eigen kind vervoegde en wist toen nog niet dat zij haar dochter en kleindochter niet meer zou zien tot haar eigen aankomst in België.

3.7. Waar verzoeksters in hun betoog een summier samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaanvraag, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeksters toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeksters, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

Uit de gehoren van eerste verzoekster blijkt dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat haar echtgenoot waarschijnlijk op 1 december 2008 begraven werd (administratief dossier, gehoren CGVS, 18/06/2009 en 31/05/2010, resp. p. 18-19 en p. 9), dit in tegenstelling tot tweede verzoekster die stelde dat Zij pas twee à drie dagen later na hun afscheid op 1 december 2008 werd begraven (administratief dossier, gehoor CGVS, 31/05/2010, p.8-10). Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht oordeelt mag van beide verzoeksters verwacht worden dat zij het juiste tijdstip van de begrafenis van de echtgenoot resp. schoonzoon kennen. Immers heeft tweede verzoekster zelf aangegeven het nieuws van de begrafenis via de schoonvader vernomen te hebben en kan van eerste verzoekster, als echtgenote, verwacht worden dat zij deze informatie bezit. Het betoog van verzoeksters waar zij trachten hun incoherenties aangaande het tijdstip van overlijden van de echtgenoot resp. de schoonzoon te vergoelijken kan aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk doen. De Raad wijst er voorts op dat door het volharden in één verklaring – met name dat verzoeksters geen daadwerkelijk afscheid van elkaar namen – geen afbreuk kan gedaan worden aan de vaststelling dat tweede verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat er wel degelijk een afscheid plaatsvond tussen hen beiden (administratief dossier, gehoor CGVS, 31/05/2010, p. 8 en 10) en bijgevolg de verklaringen van verzoeksters dienaangaande uitermate tegenstrijdig zijn.

3.8. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het aantal convocaties, betogen verzoeksters dat er vanuit de FSB slechts één convocatie kwam op naam van eerste verzoekster, nl. op 14 maart 2008 om te verschijnen op 15 maart 2008 doch dat tweede verzoekster zich niet aanbood. Verzoeksters stellen dat het wel zo was dat tweede verzoekster verscheidene convocaties ontving op naam van A. {...} maar die niet speciaal eerste verzoekster betroffen. Verzoeksters betogen voorts dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid wat betreft de verklaringen inzake de dienst 'OBOP'. Zij stellen dat er inderdaad een dienst UBOP bestaat en niet OBOP zoals fonetisch opgenomen door het CGVS. Eerste verzoekster heeft namelijk uitdrukkelijk verklaard bezoek te hebben gekregen van L. {...} van de 'terreurbestrijding' hetgeen gelijk te stellen is met de dienst die haar moeder genoemd heeft. Verzoeksters citeren in het verzoekschrift passages uit persartikelen die naar UBOP verwijzen.

3.9. Uit lezing van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van tweede verzoekster de dato 31 mei 2010 blijkt dat tweede verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of eerste verzoekster ooit geconvoceerd was geweest terwijl zij bij eerste verzoekster verbleef. Tweede verzoekster antwoordde bevestigend. Op de vraag: "Hoe vaak?" antwoordde tweede verzoekster: "Een paar keer, maar ze reageerde daarop niet. Ze werd opgeroepen maar reageerde niet op de convocaties. Ze was meestal op haar werk." (administratief dossier, gehoor CGVS, 31/05/2010, p. 10). Deze antwoorden zijn duidelijk, hebben allen betrekking op eerste verzoekster, en laten geenszins de nuancering toe die verzoeksters er nu trachten aan te geven in onderhavig verzoekschrift.

Wat betreft de verklaringen inzake OBOB blijkt uit de gehoorverslagen dat eerste verzoekster geconfronteerd werd met de verklaringen van tweede verzoekster dat de dienst OBOB langskwam voor eerste verzoekster. Eerste verzoekster reageerde hierop door te stellen dat haar moeder ook bezocht werd wegens de zus van eerste verzoekster, maar dat wat haar betreft: *“..ik werd bezocht door ROVD van Groznenski, door Leninski, Islam en Ljoma en Kazbek van Groznenski. Van L.A. {...}. Die namen zal ik me altijd herinneren.”* (administratief dossier, gehoor 31/05/2010, p. 8). De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeksters elkaar niet zouden gesproken hebben over de dienst OBOB, of nog UBOP, nu uitdrukkelijk blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat de personen zich voorstelden als zijnde van de dienst OBOB (administratief dossier, gehoor 31/05/2010, p. 8) en aldus mag aangenomen worden dat eerste verzoekster op de hoogte was van het bezoek van mensen die zichzelf voorstelden als zijnde van de dienst OBOB. Het gegeven dat eerste verzoekster verklaarde dat zij enkel bezocht werd door de ROVD en andere, maar daarbij niet de naam OBOB vermeldde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het betoog van verzoeksters kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

3.10. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de arrestaties van eerste verzoekster en het bezoek van de militairen, herhalen verzoeksters de verklaringen van eerste verzoekster en poneren dat tweede verzoekster verward was aangaande de data waarop haar dochter gearresteerd werd en dat wat betreft de militairen het een kwestie van benaming is aangezien de moeder geen onderscheid maakt en het voor haar allemaal militairen zijn vermits ze een uniform dragen.

Uit lezing van het gehoor van tweede verzoekster op 12 april 2010 blijkt dat deze verklaarde dat eerste verzoekster bij tweede verzoekster thuis werd opgepakt eind november 2008 en dat ze één dag gearresteerd werd. Verzoeksters zouden daarvoor nooit bezoek gehad hebben van militairen en eerste verzoekster zou ook nooit nogmaals gearresteerd zijn geweest (administratief dossier, gehoor CGVS, 12 april 2010, p. 19). Deze verklaringen bleken in duidelijke tegenstrijd met de verklaringen van eerste verzoekster die stelde tweemaal gearresteerd te zijn geweest, een eerste maal op 18 maart 2008 en een tweede maal op 25 november 2008. Verzoeksters verklaring dat tweede verzoekster data verwart kan niet overtuigen. Immers, zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing, zou eerste verzoekster van 20 oktober 2007 tot aan haar arrestatie op 25 november 2008 bij tweede verzoekster verbleven hebben, zodat mag aangenomen worden dat tweede verzoekster aangaande dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zoals de arrestaties van haar dochter, hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is. Ook verzoeksters verklaring dat tweede verzoekster geen onderscheid maakte om de tegenstrijdige verklaringen inzake het bezoek van de militairen te verklaren, kan niet overtuigen. Immers ziet de Raad niet in waarom tweede verzoekster in een eerste gehoor stelt nooit bezoek te hebben gekregen van militairen voor de arrestatie eind november 2008 om dan plotseling wel naar aanleiding van een volgend verhoor het onderscheid te maken en te spreken over het frequente bezoek van militairen. Het betoog van verzoeksters dienaangaande kan hoegenaamd niet overtuigen.

3.11. Het betoog in het verzoekschrift van verzoeksters om het gebrek aan kennis van tweede verzoekster over de relatie van eerste verzoekster met R.M. {...} te verantwoorden is evenmin aannemelijk. Immers, zoals reeds gesteld, hebben eerste en tweede verzoekster gedurende lange tijd samengewoond en is tweede verzoekster ook geconfronteerd geweest met de problemen van eerste verzoekster omwille van haar relatie met R.M. {...} zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat tweede verzoekster op zijn minst over elementaire kennis beschikt over de relatie van eerste verzoekster met R.M. {...}. Het argument dat beide families elkaar niet kennen, dat tweede verzoekster haar schoonzoon slechts zelden ontmoet heeft en dat het huwelijk van korte duur was kan hier hoegenaamd geen afbreuk aan doen. De Raad ziet voorts niet in waarom verzoeksters niet met elkaar zouden gesproken hebben over hoe eerste verzoekster en R.M. {...} elkaar hebben leren kennen, waar zij samenwoonden na het huwelijk en hoe de schoonouders heten.

3.12. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekster aangaande het telefonisch contact met I. {...} stelt verzoekster dat haar verklaringen volledig verkeerd begrepen zijn. Zij stelt verschillende keren gecontacteerd geweest te zijn door verschillende diensten, dat I. {...} begin maart 2008 terugkwam omdat hij telefonisch op de hoogte was gebracht dat eerste verzoekster het gerucht van een relatie met hem verspreidde en dat de beslissing zelf over een anekdote spreekt, hetgeen een aanwijzing is dat dit gegeven niet centraal staat voor het asielrelaas en de beoordeling ervan.

Uit lezing van de gehoren van eerste verzoekster blijkt dat zij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zij tijdens het verblijf bij haar moeder opgebeld werd door een zekere I. {...} en dat deze haar ook nadien telefonisch lastig viel (administratief dossier, gehoor CGVS, 18/06/2009, pp. 7-8), dit in tegenstelling tot eerste verzoeksters verklaringen in een later gehoor waar zij stelde geen telefonisch contact gehad te hebben met I. {...} (administratief dossier, gehoor CGVS, 31/05/2010, p. 8). Deze verklaringen zijn in flagrante tegenstrijd met elkaar zodat eerste verzoekster hoegenaamd niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat haar verklaringen verkeerd begrepen werden. Bovendien dient vastgesteld dat eerste verzoekster in haar verzoekschrift een nieuwe versie van de feiten ophangt die weerom in tegenstrijd is met haar eerdere verklaringen en die derhalve verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Waar eerste verzoekster door het gebruik van het woord 'anekdote' in de bestreden beslissing meent dat hierdoor het belang van dit element wordt onderuitgehaald, wijst de Raad erop dat zij een verkeerde interpretatie hieraan geeft. Uit de bewoordingen in de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal hiermee doelt op de gebeurtenis zelf van het telefonisch gecontacteerd zijn door I. {...} zonder dat hij door het gebruik van het woord 'anekdote' afbreuk doet aan de waarde van dit gegeven. Dit blijkt trouwens uit de verdere bewoordingen van de motivering waarin gewezen wordt op de ernst van de aangehaalde feiten. Nu het al dan niet telefonisch gecontacteerd worden door één van haar vervolgers een kernelement betreft in het asielrelaas van eerste verzoekster, mag van haar verwacht worden dat zij hieromtrent coherente verklaringen aflegt, waartoe zij duidelijk in gebreke blijft.

3.13. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in eerste verzoeksters verklaringen aangaande de identiteit van de persoon die de familie verwittigde na haar arrestatie, herhaalt eerste verzoekster haar verklaringen en stelt dat zij door veel mensen kan erkend geweest zijn die de familie zijn gaan verwittigen. Het detail dat het een nicht was die uiteindelijk de schoonvader is gaan verwittigen was voor eerste verzoekster van ondergeschikt belang. De Raad stelt echter wederom vast dat eerste verzoekster met dergelijk betoog volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat zij tijdens haar eerste gehoor met zekerheid verklaarde dat de nicht van haar man getuige was van haar arrestatie en alarm sloeg bij de familie om dan bij een later gehoor onzeker te zijn over wie er nu daadwerkelijk alarm sloeg bij de familie. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt raakt dergelijk element de kern van eerste verzoeksters asielrelaas en mag van haar verwacht worden dat zij hieromtrent coherente verklaringen aflegt. Door eerst met zekerheid te stellen dat het de nicht van haar man was die alarm sloeg om dan later te gaan twifelen over wie de familie daadwerkelijk heeft verwittigd, ondermijnt eerste verzoekster de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

3.14. Ook eerste verzoeksters argumentering in het verzoekschrift dat zij niet kan verzinnen op welke manier haar man verdwenen is en dat ook de iman van de moskee thans vermoord is, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat eerste verzoekster tijdens het eerste gehoor belangrijke informatie niet heeft vermeld terwijl dit van essentieel belang is om de verdwijning van haar man te kunnen plaatsen, dat zij ook omtrent deze elementen weinig wist te vertellen en dat zij bovendien tegenstrijdig is aangaande het feit of haar man al dan niet de moskee bereikt heeft. Van eerste verzoekster mag verwacht worden dat zij vanaf het begin volledige en coherente verklaringen aflegt aangaande kernelementen van haar asielrelaas. De vaststelling dat eerste verzoekster hiertoe echter in gebreke is gebleven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

3.15. Waar tweede verzoekster de tegenstrijdigheid in haar verklaringen met objectieve informatie tracht te weerleggen door te stellen dat zij op 21 oktober 2009 bij haar broer was en dat zij over het incident hoorde op de lokale televisie, dat zij op 23 oktober 2009 bij haar thuis was en zij geen ooggetuige was en van het incident vernam via-via, dat zij op 24 oktober 2009 bewusteloos was tengevolge van slagen en dat zij op 25 oktober 2009 door haar broer in het ziekenhuis werd opgehaald, dient de Raad vast te stellen dat deze verklaringen weerom in tegenstrijd zijn met de verklaringen van tweede verzoekster afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers verklaarde tweede verzoekster uitdrukkelijk dat de aanslag plaatsvond op 23 oktober 2010 en dat ze de ontploffing hoorde en ging kijken waarna ze terug gingen naar het appartement (administratief dossier, gehoor CGVS, 12/04/2010, p. 4). Ook tijdens het tweede gehoor verklaarde tweede verzoekster dat de aanslag plaatsvond op 23 oktober 2010 en dat ze de data die op haar betrekking hebben zich herinnert (administratief dossier, CGVS, gehoor 31/05/2010, p. 11).

3.16. Verzoeksters betogen tenslotte diverse documenten neergelegd te hebben die hun asielrelaas ondersteunen en menen dat de Cedoca-informatie dateert van 20 juli 2009 en aldus achterhaald is. Ook de laatste update van Cedoca van juli 2010 is niet meer aangepast aan de actualiteit van 2010/2011.

Verzoeksters citeren diverse passages waaruit blijkt dat een hard beleid gevoerd wordt tegen rebellen of vermeende rebellen. Verzoeksters menen dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming enkel behandelt in kader van artikel 48/4 c) van de Vreemdelingenwet en dat geen enkele reden gegeven wordt waarom de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet niet kan gegeven worden. Verzoeksters stellen dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te besluiten.

3.17. Door louter te verwijzen naar de documenten die verzoeksters hebben voorgelegd naar aanleiding van het eerste beroep bij de Raad om hun asielrelaas te ondersteunen, weerleggen verzoeksters evenwel de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing(en) niet waar deze stellen: *“De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, de verzekeringspolissen op uw naam en op naam van uw dochter, het gezondheidsboekje van uw dochter, uw diploma, een certificaat en twee getuigschriften aangaande uw scholing, foto’s waarop uw man zouden staan afgebeeld en een internetartikel over de dood van R. M. {...} leveren geen bewijs van uw vervolging. De twee handgeschreven verklaringen van uw schoonouders aangaande de dood van hun zoon en uw samenwonen met hem zijn subjectieve stukken en hebben geen objectieve bewijswaarde. De paspoorten van uw schoonouders en uw man, de overlijdensakte van uw man en het medisch attest tot vaststelling van diens overlijden betreffen kopies. Gekopieerde documenten zijn echter vatbaar voor vervalsing en hebben geen objectieve bewijswaarde. U bracht tot slot een convocatie aan, die volgens het document op 14/03/2008 werd uitgevaardigd door de FSB. Er wordt vastgesteld dat deze convocatie louter vermeldt dat u werd opgeroepen om zich op 15/03/2008 aan te bieden voor verhoor. Van de reden van de oproep en de hoedanigheid waarin werd u opgeroepen (getuige, beschuldigde ...) wordt geen melding gemaakt. Aldus is niet aangetoond dat deze oproep een bewijs van vervolging betreft. Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uit een antwoorddocument van CEDOCA blijkt dat er op 25/11/2008 een incident plaatsvond in Grozny waarbij twee personen omkwamen. In een aantal bronnen werd de identiteit van één van de gedode personen teruggevonden, het betrof Rasul (Rosso) Mutayev. Deze informatie levert echter geen bewijs van uw vervolging.”* Het komt aan verzoeksters toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij duidelijk in gebreke blijven. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters naar aanleiding van huidig beroep eveneens diverse documenten voorleggen. De Raad wijst er evenwel op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* zoals blijkt uit de bespreking hoger, hoegenaamd niet het geval is.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder enig concreet verband aan te tonen volstaat dan ook geenszins. Zoals blijkt uit de bespreking hoger is het asielrelaas van verzoeksters behept met tal van tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden waardoor de algehele geloofwaardigheid van hun asielrelaas volledig ondermijnd wordt en zij derhalve geen vrees voor vervolging aannemelijk hebben gemaakt.

De Raad wijst verzoeksters er voorts op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeksters dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeksters een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeksters. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand of algemene rapporten te verwijzen en dienen verzoeksters enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeksters verwijzen naar internetartikels en dergelijke, doch tonen hiermee niet aan dat er in hun land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 21) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3.18. De Raad is van oordeel dat verzoeksters geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER